

positionen nu er enige om skal være udgangspunktet, bliver opfyldt. Men det er jo tilladt at have politiske visioner, der rækker ud over ens egen levetid. For hvis man ikke har det, sker der bare det kedelige, at mængden af visioner falder støt igennem hele ens liv. Og det er der jo sådan set ikke noget perspektiv i.

Hensynet til fremtiden og også hensynet til at sikre udviklingsmuligheder for de mennesker, der er så uheldige, at de er født i en del af verden, hvor de økonomiske, sociale og demokratiske forhold er langt ringere, end de er i Danmark, tilsiger jo, at vi allerede nu lægger os fast på en ambitiøs målsætning og en ambitiøs handlingsplan i Danmark.

Når man lyttede til statsministeren og klimaministeren, kunne man vel sige, at det med, at vi skal over til hundrede procent vedvarende energi, er skudt ud i en uvis fremtid. Det forlyder dog, at man inden næste valg vil få et tal på, hvornår denne uvisse fremtid indtræder. Argumentet for det er, at man skal lytte til Klimakommissionen, at man skal lytte til fagfolk og eksperter.

Det lød jo lidt på hr. Per Ørum Jørgensen, da han stillede spørgsmål lige før, som om der slet ikke var nogen eksperter, der havde ytret sig i den debat, at der ikke var lavet nogen rapporter, at der ikke var lavet nogen redegørelser, sådan at vi handlede fuldstændig i blinde. Jeg skal jo ikke tage stilling til, hvad hr. Per Ørum Jørgensen handler på baggrund af, men bare sige, at vi andre har læst ikke et utal, men ganske mange rapporter og redegørelser, hvoraf mange jo faktisk er skrevet af nogle af de mennesker, der nu indgår i regeringens Klimakommission, og som har gjort det klart, at det er muligt at udfase fossile brændstoffer inden 2050. Det er muligt at være hundrede procent på vedvarende energi inden 2050, hvis man vælger at prioritere det.

Det er jo rigtigt, som fru Margrethe Vestager sagde, at prioriteringer og helhedsafvejninger er politiske spørgsmål, som politikere må tage stilling til. Men det klart, at hvis eksperter fortalte os, at det ikke kunne lade sig gøre, eller at det ville ødelægge vores samfund, så måtte vi selvfølgelig overveje, om vores prioriteringer var de rigtige.

Så var der et andet element, som måske mest gik igen i klimaministerens indlæg, nemlig alle de konkrete planer og aftaler, der er indgået, og som vil føre til enestående resultater. Jeg skal ikke i dag tale meget skidt om de aftaler, som de øvrige oppositionspartier har medvirket til, men

bare sige, at hvis man nu i al stilfærdighed går dem igennem, vil man jo se, at målsætninger i forhold til at reducere CO₂-udslippet er det jo ikke nemt lige at få øje på. Og hvis man så går ind og kigger på de beregninger, som regeringen selv laver, kan man i al stilfærdighed konstatere, at halvdelen af den reduktion, der skal ske i CO₂-udslippet inden år 2020, forventer man skal ske i udlandet – altså den, der skal tælle med på det danske regnskab. For der er ikke CO₂-reduktioner i et omfang, som modsvarer den forpligtelse, som det er rigtigt at man har indgået internationalt, og hvor man så oven i købet siger, at hvis der nu kommer et godt resultat på klimakonferencen – og det går jeg da ud fra stadig er regeringens målsætning – skal det være endnu mere. Vi kan så med det, regeringen nu lægger frem, bare konstatere, at man så yderligere skal købe sig til reduktioner i udlandet. Det synes vi faktisk i Enhedslisten hverken er ansvarlig politik eller for den sags skyld en målrettet politik med henblik på at sikre en god, social og økonomisk udvikling i Danmark i fremtiden.

Man kunne jo så forstå, at der muligvis er sådan en lille smule debat i regeringen om klima- og energispørgsmål. I hvert fald var det vel karakteristisk, at statsministeren gjorde meget ud af at understrege, at det var markedet, der skulle styre udviklingen – næsten lige så meget, som klimaministeren gjorde ud af, at det var nødvendigt at have visionære og konkrete planer. Jeg tror nok, at man kommer til at træffe den afgørelse, som hedder, at vi bliver nødt til at sikre, at der er afsat midler og ressourcer både til forskning og demonstrationsprojekter og til at understøtte de energiformer, som vi ønsker skal være dominerende i fremtiden.

Hvis ikke vi gør det, bliver det marked, der skal drive udviklingen, jo igen bare et offer for en ideologisk bestemt sådan fast opfattelse af, at markedet skulle kunne være i stand til at løse en lang række problemer og udfordringer. Pointen er jo, at man i det, der karakteriserer vores økonomi, og det, der karakteriserer markedet, går efter de kortsigtede og hurtige gevinster. Og investeringer i en langsigtet og bæredygtig energipolitik er formentlig ikke det, der giver den største kortsigtede gevinst.

Kl. 11:18

Jeg vil ikke bruge meget tid på at tale om fortiden. Det er jo en kendsgerning, at regeringens politik har virket. Man sagde i 2001, at vi skal have bremset overgangen til vedvarende energi. Det lykkedes. Vi kan se, at CO₂-udslippet stiger,